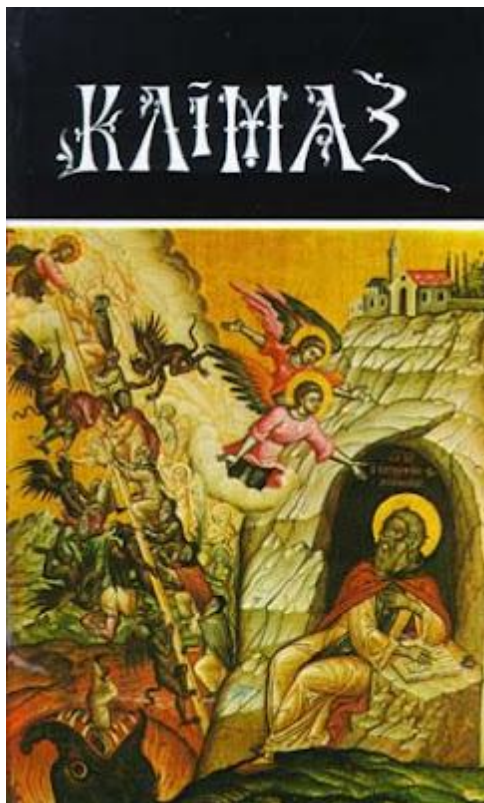

imverias.blogspot.com

Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου:Περί ακηδίας

5–6 Minuten

"Κλίμαξ"

ΛΟΓΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Περί ακηδίας

1. Πολλές φορές ένας από τους κλάδους της
πολυλογίας, όπως το είπαμε καί προηγουμένως,

είναι καί ο παρών, ο οποίος μάλιστα αποτελεί καί το πρώτο τέκνο της. Εννοώ την ακηδία. Γι' αυτό καί της εδώσαμε την θέσι πού της αρμόζει μέσα στην αθλία αλυσίδα των παθών.

Ακηδία σημαίνει παράλυσις της ψυχής καί έκλυσις του νου, οκνηρία και αδιαφορία πρὸς την άσκησι, μίσος πρὸς τις μοναστικές υποσχέσεις. (Η ακηδία είναι ακόμη) αυτή που μακαρίζει τούς κοσμικούς, πού κατηγορεί τον Θεόν ότι δεν είναι ευσπλαγχνικός και φιλόανθρωπος, πού φέρνει ατονία την ώρα της ψαλμωδίας καί αδυναμία την ώρα της προσευχής. Αυτή πού μας κάνει σιδερένιους στα διακονήματα, αόκνους στο εργόχειρο, σπουδαίους στην πρακτική ζωή της υπακοής (εν αντιθέσει πρὸς την θεωρητική ζωή της ησυχίας).

2. Άνδρας που ασκεί την ζωή της υπακοής δέν γνωρίζει τί σημαίνει ακηδία, διότι φθάνει στα πνευματικά μέσω των αισθητών, (τα οποία αισθητά δέν φέρνουν ακηδία).

3. Το κοινόβιο είναι εχθρός της ακηδίας, ενώ σ' έναν ησυχαστή η ακηδία γίνεται σύζυγος αιώνιος· δεν θα τον αποχωρισθή πρίν από τον θάνατό

του, καί πρίν έλθη το τέλος του θα τον πολεμά καθημερινά. Μόλις αντίκρυσε το κελλί του ησυχαστού εμειδίασε και αφού τον επλησίασε έστησε κοντά την σκηνή της.

4. Ο ιατρός επισκέπτεται τους ασθενείς το πρωί, ενώ η ακηδία τους ασκητάς το μεσημέρι. Η ακηδία προτρέπει το έργο του ξενοδόχου καί παρακαλεί να γίνονται εργόχειρα για να προσφέρωνται ελεημοσύνες. Παρακινεί να γίνονται με προθυμία επισκέψεις στους ασθενείς, υπενθυμίζουσα τον λόγο του Κυρίου: «Ησθένησα καί ήλθετε πρός με» (Ματθ. κε' 36). Μας παρακαλεί να πηγαίνωμε στους λυπημένους καί στους ολιγοψύχους. «Παραμυθείσθε τούς ολιγοψύχους» (Α' Θεσ. ε' 14) μας λέγει αυτή η ολιγόψυχη. Ενώ ιστάμεθα στην προσευχή, μας υπενθυμίζει διάφορα αναγκαία πράγματα και χρησιμοποιεί κάθε τέχνασμα, ώστε να μας αποτραβήξη από εκεί, σαν με ένα καπίστρι, με κάποια αιτία εύλογη, αυτή η παράλογη.

5. Ο δαίμων της ακηδίας στον μοναχό, τον οποίο έχει καταλάβει, δημιουργεί τις τρεις πρώτες ώρες -πρώτη, τρίτη καί έκτη- μία κατάστασι φρίκης, πονοκέφαλο καί πυρετό και ανακάτωμα του

στομάχου. Μόλις φθάση η ενάτη ώρα παρατηρείται κάποια μικρή βελτίωσις. Μόλις στρωθή η τράπεζα, αναπηδά ο μοναχός από το στρώμα του. Μόλις έλθη η επομένη ώρα της προσευχής, αισθάνεται πάλι βεβαρημένο το σώμα του. Μόλις σταθή να προσευχηθή, η ακηδία τον βυθίζει πάλι στον ύπνο και με άκαιρα χασμουρητά του αρπάζει από το στόμα τον στίχο της προσευχής.

6. Όλα τα άλλα πάθη καταπολεμούνται με μία αντίστοιχη αρετή το καθένα. Η ακηδία όμως είναι για τον μοναχό ένας ψυχικός θάνατος που περιέχει όλα τα κακά.

7. Η ανδρεία ψυχή κατώρθωσε να αναστήση τον που ήταν νεκρός. Η ακηδία όμως και η οκνηρία κατώρθωσαν να σκορπίσουν όλον τον πλούτο της ψυχής.

8. Εφ' όσον και η ακηδία είναι ένα από τα οκτώ πρωταρχικά πάθη της ψυχής, και μάλιστα το βαρύτερο, ας το αντιμετωπίσωμε και αυτό αναλόγως, όπως και τα άλλα. Πλήν ας προσθέσωμε και τούτο: Όταν δεν γίνεται ψαλμωδία και ακολουθία, η ακηδία δεν

παρουσιάζεται. Και όταν τελείωσε ο κανών της προσευχής, τότε άνοιξαν οι οφθαλμοί.

9. Τον καιρό της ακηδίας φαίνονται οι βιασταί. Και τίποτε άλλο δεν προξενεί στον μοναχό τόσους στεφάνους όσο η ακηδία. Πρόσεξε καλά και θα την αντιληφθής να μην αφήνη τα πόδια σε ορθία στάσι, και να μας σπρώχνη, όταν καθώμαστε, να γέρνουμε στον τοίχο. Μας προτρέπει επίσης να κοιτάζωμε έξω από το παράθυρο, δημιουργώντας φανταστικά κτυπήματα και βήματα ποδιών. Εκείνος πού πενθεί τον εαυτό του δεν γνωρίζει τι θα πή ακηδία.

10. Ας δένεται και αυτός ο τύραννος με την μνήμη των πταισμάτων, και ας δέρνεται με το εργόχειρο. Και αφού συρθή με την σκέψη των μελλόντων αγαθών και σταθή εμπρός μας, ας ερωτάται καταλλήλως:

«Λέγε μας λοιπόν και σύ, παράλυτε και έκλυτε, ποιος είναι ο κακός γονεύς σου; Ποια είναι τα τέκνα σου; Ποιοι είναι αυτοί πού σε πολεμούν; Και ποιος ο φονευτής σου»;

Αυτός δε αναγκαζόμενος θα μας αποκρινόταν:

«Εγώ σε αυτούς πού ασκούν πραγματικά την

ζωή της υπακοής, «οὐκ ἔχω πού την κεφαλήν κλίνει». Σε όσους ἔχω τόπο, τους ευρίσκω στην ησυχία και συζώ μαζί τους. Οι ιδικές μου μητέρες είναι πολλές και διάφορες: Άλλοτε η ψυχική αναισθησία, άλλοτε η λησμοσύνη των άνω, και μερικές φορές η υπερβολική κόπωσης (είτε ψυχική είτε σωματική). Τα ιδικά μου τέκνα είναι: Οι μετακινήσεις από τον ένα τόπο στον άλλο πού γίνονται μαζί μου, η παρακοή στον πνευματικό πατέρα, η λησμοσύνη της Κρίσεως, και μερικές φορές η εγκατάλειψις της μοναχικής ζωής. Ιδιοί μου αντίπαλοι, από τους οποίους τώρα ἔχω δεθή, είναι η ψαλμωδία και το εργόχειρο. Εχθρική σ' εμένα είναι και η σκέψις του θανάτου, αλλά εκείνη πού με θανατώνει τελείως είναι η προσευχή, ενωμένη με την βεβαία ελπίδα των μελλόντων αγαθών. Για το ποιος όμως εγέννησε την προσευχή ερωτήσατε την ίδια».

(Πρόκειται για) νίκη! Όποιος την κατέκτησε, είναι δόκιμος για κάθε καλό έργο.

από το βιβλίο "Κλίμαξ"

Ι.Μ.Παρακλήτου